

Mórocz Béla méltatása

Mórocz Béla 1926. december 16-án született Gércen. 2014. szeptember 23-án Budapesten hunyt el, 88 éves korában.

Egyetemi tanulmányait 1951-ben fejezte be a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen, könyvvitel – statisztika - tervezés szakos tanárként.

Pályáját Pápán kezdte, a Pápai Közgazdasági Technikum Statisztika tagozatán tanított 1951-től 1955-ig.

1955-től, 45 éven keresztül tanított a budapesti Fényes Elek Közgazdasági Szakközépiskolában. 1959-ben, 33 évesen lett az iskola igazgatója, s ebben a pozícióban 28 éven keresztül dolgozott, nyugdíjba vonulásáig. Nyugdíjasként az iskola felnőtt tagozatán tanított tovább 2000-ig.

A 60-as években a statisztika tantárgy országos szakfelügyeletét látta el. Következetességével, szakmai igényességével, tanácsaival nagymértékben hozzájárult a tantárgyi követelmények egységesítéséhez. Az előzőek tükröződtek módszertani publikációiban és az általa írt tankönyvekben, feladatgyűjteményekben. Általános statisztika tankönyve és Feladatgyűjteménye több kiadást és átdolgozást ért meg. 1960-tól 1992-ig használták ezt a tankönyvet és feladatgyűjteményt, amely a szaktanárok és a diákok véleménye szerint is több évtizeden át az iskolatípus legjobb tankönyve volt. Lektorként részt vett az új szellemű, korszerűsített statisztikai tananyag kimunkálásában is.

Az Országos Pedagógiai Intézet a tantervi reformok alkalmával több esetben felkérte munkabizottságok vezetésére. Rendszeresen készített, lektorált érettségi tételsorokat, az Országos Szakmai Tanulmányi Versenyre feladatokat, tagja volt a Statisztika Versenybizottságnak.

Tagja volt a Magyar Statisztikai Társaságnak, a Magyar Pedagógiai Társaságnak.

Tanárként mindig arra törekedett, hogy a tanulók és hallgatók megértsék a statisztika szerepét, megfelelően értelmezzék az adatokat, lássák az összefüggéseket. Példamutató, igényes pedagógus volt. Munkáját nemzedékek ismerték el. Hatására sok tanítványa lett tanár, közülük többen tanítottak a Fényes Elek Közgazdasági Szakközépiskolában.

Hagyományt teremtett a tudatos, emberséges, minden diákot felkaroló tanári személyiséggel. Tanítványai sikeresen szerepeltek az országos és fővárosi versenyeken, az érettségi vizsgákon, helyálltak munkahelyükön, és sokan töltöttek be vezető beosztást.

Határozott egyénisége, széleskörű műveltsége, céltudatossága alkalmassá tette arra, hogy összetartó iskolai közösséget építsen a nevelőkből és mindenkori tanítványokból.

Fegyelmezett, magas színvonalú szakmai és vezetői munkára törekvését életelvként örökölték pedagógus kollégái.

Iskolavezetőként a szakmai képzés magas színvonalát megteremtve országos elismerést szerzett iskolájának.

Az általa igazgatott iskola fenntartója évekig a Központi Statisztikai Hivatal volt, az iskola a statisztikai képzés mintaiskolájaként működött. Elsőként alakított ki olyan gépparkot az intézményben, amely országos képzések helyszínéül szolgált.

Miután az iskola a Fővárosi Tanács irányítása alá került, megválasztották a budapesti közgazdasági és kereskedelmi szakközépiskolák igazgatói munkaközösségének vezetőjévé. Ebben a funkciójában 15 éven keresztül tevékenykedett.

A 80-as évek elejétől a Közgazdaságtudományi Egyetem gyakorló helyeként, közgazdász tanárok több generációjának szolgált mintaként az iskolában folyó, általa vezényelt szakmai és pedagógiai tevékenység.

Számos fővárosi és minisztériumi elismerésben részesült. Ezek közül számára kiemelkedő jelentőségűek voltak az alábbiak:

A Központi Statisztikai Hivatal szakmai munkája elismeréséül Fényes Elek Emlékéremmel tüntette ki 70. születésnapján.

Igazgatóként is dolgozott a Pedagógusok Szakszervezetében. A SZOT Elnökségétől a „Szakszervezeti Munkáért” elismerésben részesült.

Magyar Köztársaság Oktatási Minisztere 2000-ben méltónak találta arra, hogy életpályáját a pedagógusoknak adható legmagasabb díjjal, az Eötvös József-díjjal ismerje el.

Ez a díj azoknak a kiemelkedő munkát végző óvodai, általános iskolai, szakiskolai, középiskolai pedagógusoknak és főiskolai, egyetemi oktatóknak adományozható, akik az oktató-nevelő munkájuk során, életpályájukkal kifejezték elkötelezettségüket a pedagógus élethivatás mellett.

A díj átadását követően így fogalmazta meg ars poeticáját:

„Én semmi különöset nem tettem, csak azt biztosítottam, hogy mindenki szívvel-lélekkal, a legjobb színvonalon igyekezzen végezni a munkáját.”

„Olyan nevelőtestületet igyekeztünk kialakítani, amely hivatása magaslatán nem csak a szakmára készít fel, nem csak a közismereti műveltséget nyújtja, hanem a személyiség formálását tekinti középpontnak.”

„Az az elismerés, amely munkámat most érte, az a nevelőtestület munkáját ismerte el. A tanulók itt olyan indítást kapnak nem csak szakmailag, hanem emberileg is, ami lehetővé teszi számukra, hogy az életben helyt álljanak.”